

ת"פ 14164/08/19 - מדינת ישראל נגד עאדל בדיר

בית משפט השלום בראשון לציון
ת"פ 14164-08-19 מדינת ישראל נ' בדיר

בפני
בעניין: כבוד השופטת - נשיאה עינת רון
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

עאדל בדיר

הנאשמים

גזר דין

נוכחים:
ב"כ המאשימה, עו"ד חן יצחקי
ב"כ הנאשם: עו"ד גלעד ברון
הנאשם בעצמו

גזר דין

פתח דבר

הנאשם הורשע, על פי הודאתו, במסגרת הסדר טיעון, בכתב אישום מתוקן בעבירה של קבלת דבר בתחבולה, לפי סעיף 416 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

במסגרת הסדר הטיעון, הוסכם על ידי הצדדים, כי הנאשם יודה ויורשע בכתב האישום המתוקן, הצדדים יעתרו לעונש מאסר בפועל של 3 חודשים, אשר יכול שירוצו על דרך של עבודות שירות, בכפוף לחוות דעת הממונה, מאסר מותנה, קנס כספי בסך ₪ 40,000 אשר ישולם בפריסה ל- 20 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, שהראשון בהם ישולם בתוך 30 יום ממועד מתן גזר הדין.

במהלך הצגת ההסדר טען ב"כ הנאשם כי הצדדים הסכימו כי עבודות השירות ייעשו במתכונת של 6 שעות עבודה יומיות.

כתב האישום

בהתאם לעובדות כתב האישום, ביום 13/10/1977, דחה בית המשפט המחוזי בתל אביב את תביעתו של פאיק אברהים בדיר, בן משפחה של הנאשם (להלן: "פאיק"), בת"א 2192/62, לבעלות 4/21 חלקים במקרקעין הידועים כחלקה 83 בגוש 8871 בכפר קאסם בשטח של 17.577 דונם (להלן: "קרקע 1, התביעה, פסק הדין").

ביום 18/11/77, הגיש פאיק בקשה לביטול פסק הדין שניתן בהעדרו (המרצה 7882/77).

ביום 12/12/77, נדחתה הבקשה לביטול פסק הדין שניתן בהעדר. משכך, ביום 23/12/1977, נרשמה מדינת ישראל כבעלים של קרקע 1, בהתאם לפסק הדין.

ביום 21/12/78, במסגרת פסק דין בתביעת הסדר ת"א 1572/78, העניק בית המשפט המחוזי בתל אביב, את הזכויות במקרקעין הידועים כחלקה 62 בגוש 8873, בכפר קאסם, לפאיק (להלן: "קרקע 2").

ביום 21/12/1978, במסגרת פסק דין בתביעת הסדר ת"א 1571/78, העניק בית המשפט המחוזי בתל אביב, את הזכויות במקרקעין הידועים כחלקה 61 בגוש 8873, לזוכה בדיר שחאדה אברהים חמודה, דודו של הנאשם (להלן: "שחאדה") (להלן: "קרקע 3").

קרקע 1 בעלת שווי יקר ערך.

הנאשם הינו עורך דין העוסק במשפט האזרחי.

עובר ליום 21/12/14, החליט הנאשם להעביר לידי ולידי אמו, עאישה בדיר (להלן: "האם"), את הבעלות בקרקע 1, בתחבולה.

באופן ובמועדים שאינם ידועים למאשימה, הגיעו לידי הנאשם המסמכים המזויפים הבאים:

א. פסק דין מזויף מיום 21/12/78, בת"א 1572/78, לפיו הזכויות בקרקע 1, יירשמו על שם שחאדה, שמקורו בפסק הדין שניתן במסגרת תביעת ההסדר בעניין קרקע 3, כאמור לעיל, והפרטים בו שונו על ידי הרכבה צילומית (פוטומונטאז') (להלן: "פסק הדין המזויף").

ב. ארבעה עמודי פרוטוקול מתאריכים 8.10.78, 21.11.78 ו- 21.12.78, בת"א 1572/78, שקדמו לכאורה לפסק הדין המפורט בסעיף א' לעיל, שמקורם בארבעה עמודי פרוטוקול מתוך תביעת ההסדר בעניין קרקע 2, והפרטים בהם שונו על ידי הרכבה צילומית (פוטומונטאז') (להלן: "הפרוטוקול המזויף").

ביום 21/12/14, שלח הנאשם מכתב ללשכת רישום מקרקעין בפתח תקוה, לפיו הוא מבקש לרשום את קרקע 1 על שם שחאדה בהתאם לפסק הדין המזויף.

ביום 18/1/15, הגיש הנאשם למשרדי מס רכוש בנתניה הצהרה בדבר שומה עצמית (בקשה לתיקון חלוקת עזבון), על סמך יפוי כוח מיום 20/8/05, לפיו שחאדה הוריש את קרקע 1, לנאשם ולעאישה בדיר (האם), לפי חלוקה של 2/5 חלקים לנאשם ו- 3/5 חלקים לאם.

כמו כן, במסגרת יפוי הכוח, ייפו שחאדה והאם את הנאשם לבצע כל פעולה בקשר לקרקע 1.

למחרת היום, 19/1/15, ניתן על ידי מס רכוש אישור לרישום בפנקסי המקרקעין, לפיו העסקה פטורה ממס שבח ומס רכישה, בשל היותה חלוקת עזבון הפטורה ממס.

ביום 28/11/15, הגיש הנאשם בקשה נוספת למס רכוש ביחס לקרקע 1, לרישום ראשון של פסק דין היסטוריה מבדיר אברהים לבדיר שחאדה, וצרף לבקשה את פסק הדין המזויף.

לאור העובדה שפסק הדין המזויף נשא את הכותרת עמוד 5, התבקש הנאשם להעביר למס רכוש את העמודים שקדמו לפסק הדין, בטרם טיפול בבקשה.

לאור האמור, הגיש הנאשם ביום 9/2/15 למס רכוש, תצהיר לפיו "פסק הדין שהוגש בדף 5 הנו המסמך היחידי שנמצא ברשותי והוא מהווה פסק דין סופי ואשר מכותר בכותרת פסק דין סופי וחלוט ואשר חתום על ידי כבוד השופט חלימה בחתימה מקורית כמבוקש... הח"מ יחד עם בני המשפחה בדקו בכל המקומות האפשריים ונמצא ברשותם רק מסמך פסק הדין... לא נמצאו דפים אחרים שהינם רק פרוטוקולים ולא מהווים פסק דין".

במועד זה, 9/2/15, הגיש הנאשם למס רכוש בקשה מתוקנת לרישום המקרקעין, אליה צירף את פסק הדין המזויף.

ביום 15/2/15, הוחזרו המסמכים על ידי לשכת רישום המקרקעין בפתח תקווה לנאשם, מבלי שהבקשה טופלה, והוא התבקש להמציא אישור מס או אישור שמס רכוש אינו מתנגד לרישום.

ביום 16/2/15, הגיש הנאשם למס רכוש את הפרוטוקול המזויף, כשהוא מציין במכתב המקדים כי "בינתיים ולאחר בדיקה נוספת בארכיון הביתי ובמקומות שבהם אוחסנו מסמכים ישנים וחשובים, בנס גדול ובמזל יותר משכל הסתייע הדבר והמסמכים אכן אותרו כדבעי".

ביום 7/2/15, התבקש הנאשם על ידי מס רכוש להמציא העתק מקורי של פסק הדין או העתק נאמן למקור, חתום על ידי בית המשפט המחוזי, והנאשם העביר העתק נוסף של פסק הדין הנושא חותמת נאמן למקור שלו.

ביום 18/3/15, הגיש הנאשם ללשכת רישום המקרקעין בפתח תקווה, בקשה לרישום במקרקעין, לרשום את קרקע 1 על שם שחאדה בהתאם לפסק הדין המזויף.

עוד באותו היום, 18/3/15, הגיש הנאשם ללשכת הרישום בקשה לרישום במקרקעין, לרשום את קרקע 1, על שמו ועל שם אמו, וצרף לבקשה את פסק הדין המזויף, אישור נוטריוני של פסק הדין המזויף, את יפוי הכוח ואת אישור מס רכוש.

ביום 18/3/15, בוטל הרישום של מדינת ישראל בקרקע 1, ועל סמך פסק הדין והפרוטוקול המזויפים, נרשם שחאדה כבעלים של קרקע 1.

עוד באותו היום 18/3/15, הועברו הזכויות בקרקע 1, על סמך ייפוי הכוח, לנאשם ולאמו, בהתאם לחלוקה שנקבע בייפוי הכוח (2/5 חלקים לנאשם, 3/5 חלקים לאם), בתחבולה שאין בה מרמה.

בחודשים אפריל-מאי 2015, התקשרו הנאשם ואמו עם ששה רוכשים שונים בהסכמי מכר ביחס לחלקים מקרקע 1. הנאשם עשה כן בשמו ובשם אמו, ביודעין כי העברת הבעלות על קרקע 1 לידיו ולידי אמו נעשתה בתחבולה.

בסמוך לאחר מכן, החלו שניים מהרוכשים בבניה בשטחים שנמכרו להם לכאורה בקרקע 1, ללא היתר בניה, והועדה המחוזית לתכנון ובניה נאלצה לנקוט בהליכים מנהליים על מנת להפסיק או להרוס את הבניה.

ביום 6/5/15, הגיש הנאשם בקשה לרישום הערת אזהרה על שם הרוכש ווליד בדיר בגין חלקו לכאורה בקרקע 1, וזאת על סמך הסכם מכר שנערך ביניהם ביום 4/5/15, במועד זה נרשמה הערת אזהרה כאמור.

כאשר נודע לנאשם ואמו שפסק הדין מזויף, הם פעלו לביטול הסכמי המכר. בפעולותיו הנ"ל פעל הנאשם בשמו ובשם אמו וקיבל בתחבולה שאין בה מרמה את רישום הבעלות בקרקע 1 על שמו ועל שם אמו.

טיעוני המאשימה

ב"כ המאשימה ביקשה לכבד את הסדר הטיעון אליו הגיעו הצדדים.

עובדות כתב האישום מפרטות בהרחבה את פעולותיו של הנאשם לצורך העברת בעלות של קרקע שהייתה רשומה על שם מדינת ישראל, בהמשך למעשיו נרשמה הקרקע על שם הנאשם ועל שם אמו. בפעולותיו, נסמך הנאשם על פסק הדין המזויף, באופן שאינו ידוע למאשימה כך שהוא פעל בתחבולה שאין עמה מרמה. לאחר רישום הבעלות התקשרו הנאשם ואמו לרוכשים שונים להסכמי מכר, ביחס לחלקים מהקרקע, הנאשם פעל בשמו ובשם אמו, ביודעין כי העברת הבעלות על הקרקע נעשתה בתחבולה, כשנודע לנאשם שפסק הדין עליו הוא סמך את פעולותיו, הוא פעל לביטול הסכמי המכר עם הרוכשים.

במעשיו, פגע הנאשם בערכים חברתיים כמו פגיעה באינטרס הרכושי והקנייני של מדינת ישראל ובבעלות הקרקע כמו גם פגיעה בסדר הציבורי ושימוש במסמך מזויף.

הסדר הטיעון התגבש לאחר שנשמעו טענות ההגנה לעניין קשיים ראייתיים.

לטענת המאשימה כתב האישום אינו שולל את השלמת ביצוע העבירה המוגברת ועבירה של קבלת דבר בתחבולה התגבשה.

המאשימה, בשיקוליה להסדר הטיעון, נתנה דעתה לעובדה כי הנאשם בן 54, נעדר עבר פלילי, עד למועד ביצוע העבירה ניהל אורח חיים נורמטיבי, עוד נתנה המאשימה דעתה לכך כי הנאשם עתיד לעמוד לדין משמעתי לפי חוק לשכת עורכי הדין, הודיית הנאשם, חלוף הזמן והחיסכון בזמן שיפוטי.

עתירת הצדדים לעבודות שירות, לצד קנס כספי משמעותי מאזנת והולמת את האינטרס הציבורי ועל כן עותרת המאשימה לכבדו.

טיעוני ההגנה

ב"כ הנאשם טען כי ההסדר הוא תוצר של הליך שימוע ממושך, במסגרתו הועלו קשיים ראייתיים, אשר הובילו להסדר ולכתב האישום בנוסח שהוגש לבית המשפט.

זהו אירוע חריג לאורחות חייו של הנאשם, הנאשם לאחר המעשה המשיך לנהל חיים נורמטיביים, פעיל ברמה החברתית והציבורית במגזר הערבי, במסגרת ההסדר ומכלול השיקולים הוסכם נושא הקנס, פריסת התשלום עליהם הסכימו הצדדים היא אל נוכח מצבו הכלכלי של הנאשם.

הצדדים הסכימו כי הנאשם ירצה את עבודות השירות במתכונת של 6 שעות והם מבקשים לכבד את ההסדר.

דברו האחרון של הנאשם

בדברו האחרון טען הנאשם כי האירוע הוא בבחינת "תקלה חד פעמית", לאורך כל חייו הקפיד לעשות טוב, ועתר בפני בית המשפט כי יכבד את ההסדר.

דין

בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, בבואו של בית המשפט לגזור את דינו של הנאשם, בשלב הראשון, עליו לקבוע את מתחם העונש ההולם. בהתאם לסעיף 40 ג(א) לחוק העונשין, מתחם העונש ההולם, נקבע בהתאם לעקרון ההלימה, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ובמדיניות הענישה הנהוגה.

בשלב השני, על בית המשפט לשקול שיקולים ונסיבות אשר אינן חלק מביצוע העבירה בה הורשע הנאשם.

עבירות המרמה באשר הן, פוגעות באופן ישיר באינטרסים הרכושיים והקנייניים של קורבנותיהן. בצד אלה נפגעים ערכים מוגנים נוספים - הטעיית הקורבן ופגיעה בחופש הרצון שלו, השפעה על יכולתו לקבל החלטות מושכלות, פגיעה בסדר הציבורי, הנובעת בין היתר מעצם השימוש במסמכים מזויפים, הצורך בשמירה על חיי מסחר תקינים, על תקינותם של המסמכים הרשמיים של מדינת ישראל והיכולת לפעול על סמך מסמכים אלו.

העבירה המיוחסת לנאשם, הובילה לפגיעה קשה באמון הציבור, פגיעה בערכים המוגנים של כיבוד החוק, שמירה על סדרי השלטון והמשפט.

בחינת מידת הפגיעה בערך המוגן, מובילה למסקנה כי נגרמה פגיעה משמעותית בערך המוגן. כאשר, הנאשם, השתמש במסמכים מזויפים על מנת לרשום את הקרקע על שמו ועל שם אמו, עוד הגיש הצהרות לרשויות השונות ולאחריו נקשר בהסכמי מכר. הנאשם עשה כן בשמו ובשם אמו, ביודעין כי העברת הבעלות על קרקע 1 לידיו ולידי אמו נעשתה בתחבולה.

בחינת מדיניות הענישה הנוהגת מעלה כי במקרים דומים (עבירה של קבלת דבר בתחבולה) הוטלו על נאשמים

עונשים החל ממאסר על תנאי וכלה בעבודות שירות כמפורט להלן:

ת"פ (באר שבע) 54903-09-12 מדינת ישראל נ' פורטנוב, [פורסם בנבו] (2.3.15). נקבע כי "הגשת מסמכים כוזבים או מזויפים לבית המשפט בכוונה להטות תוצאתו של הליך שיפוטי" מחייבים קביעת מתחם רחב של 6-60 חודשי מאסר בפועל;

ת"פ (נצרת) 2002-11-08 מדינת ישראל נ' אבו ליל [פורסם בנבו], (16.6.10), הורשע הנאשם על-פי הודאתו בעבירות של ניסיון קבלת דבר בתחבולה ושימוש במסמך מזויף, ונדון למאסר בפועל למשך 4 חודשים לריצוי בדרך של עבודות שירות ולקנס.

ת"פ (ירושלים) 4240/09 מדינת ישראל נ' כהן [פורסם בנבו] (13.10.10), הורשע הנאשם, במסגרת הסדר טיעון, בעבירה של קבלת דבר בתחבולה, ונדון ל-3 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות ולקנס.

ת"פ (חדרה) 1750/07 מדינת ישראל נ' טרוטר [פורסם בנבו] (10.3.08), הורשע הנאשם על-פי הודאתו בעבירה של קבלת דבר בתחבולה, ונדון למאסר על תנאי ולקנס.

ת"פ (נצרת) 22947-07-09 מדינת ישראל נ' איפרגן [פורסם בנבו] (24.3.10), הורשע הנאשם בעבירה של קבלת דבר בתחבולה, ונדון למאסר על תנאי ולקנס.

ת"פ (נצרת) 1190/07 מדינת ישראל נ' עמוס [פורסם בנבו] (15.9.08), הורשעה הנאשמת על-פי הודאתה בביצוע עבירה של קבלת דבר בתחבולה, ונדונה לעונש של מאסר על תנאי ולקנס.

ת"פ (נצרת) 1785/07 מדינת ישראל נ' דובגלבסקי [פורסם בנבו] (5.2.09), הורשעה הנאשמת על-פי הודאתה בעבירה של קבלת דבר בתחבולה, ונדונה למאסר על תנאי.

במסגרת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40 ט לחוק העונשין), יש ליתן את הדעת לשיקולים הבאים:

א. חלקו של הנאשם בביצוע העבירה - הנאשם הינו הדומיננטי והמרכזי בפרשה, הוא אשר היה לו את הידע המקצועי, השתמש במסמכים המזויפים על מנת לשנות את רישום הבעלות על המקרקעין.

ב. הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה - הנאשם יכול היה להעביר את הבעלות במקרקעין על שם צדדים שלישיים ולהרוויח כתוצאה מאותה מכירה, בלא שהבעלות על הקרקע היא אכן שלו. הפגיעה בצדדים שלישיים תמימים יכולה הייתה להיות קשה.

בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין (סעיף 40 יג'), סבורני כי מתחם העונש ההולם לנאשם הינו החל ממאסר בדרך של עבודות שירות ועד שנת מאסר, כל זאת לצד קנס כספי משמעותי.

במקרה דנן, לא קיימים שיקולים אשר מצדיקים סטייה מהמתחם, לחומרה או לקולא. שיקול ההגנה על שלום הציבור אינו ממין העניין. השיקול השיקומי אף הוא אינו ממין העניין.

בגזירת העונש המתאים לנאשם, בגדרי מתחם העונש ההולם, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40 יא') במסגרת זו מן הראוי ליתן את הדעת לנסיבות הבאות:

- א. נטילת האחריות של הנאשם על מעשיו - הנאשם נטל אחריות על מעשיו, הודה במיוחס לו, חסך זמן שיפוטי.
- ב. עברו הפלילי של הנאשם או היעדר עבר פלילי - הנאשם, נעדר עבר פלילי וזוהי לו ההסתבכות הראשונה.
- ג. חלוף הזמן מעת ביצוע העבירה - במקרה דנן מדובר בעבירות מהשנים 2014 עד 2015, כלומר, חלפו חמש שנים ממועד ביצוע העבירה.

שיקול נוסף שיש לשקול במקרה דנן הינו העובדה כי כפי שעולה מטיעוני הצדדים, הרקע להסדר הדינוני טמון בקשיים ראייתיים בפניהם ניצבה המאשימה, אשר הובילו להסדר הטיעון שהוצג בפני בית המשפט כלשונו.

עוד יש ליתן את הדעת לשיקול הרתעת היחיד בגדרו של המתחם.

הסדר הטיעון

קיומו של הסדר טיעון, מהווה נדבך מרכזי בשיקולי הענישה של בית המשפט. "מבחן האיזון" הוא המבחן החל במדינתנו בכל הקשור לכיבוד הסדרי טיעון, בעניין זה ראו: ע"פ 1958/98 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נ"ז (1) 577 (להלן: "הלכת פלוני") שם נקבע בין היתר כי:

"קיומו של הסדר טיעון הוא שיקול מרכזי בשיקוליו של בית המשפט הגוזר את העונש. ככלל, בית המשפט יראה לקבל את הסדר הטיעון בשל הטעמים הקשורים בחשיבותם ובמעמדם של הסדרי הטיעון. עם זאת תמיד חייב בית המשפט עצמו לשקול את השיקולים הראויים לעונש, שכן תפקידו ואחריותו אינם מאפשרים לו להסתתר מאחורי גבה של התביעה. במסגרת בחינתו של העונש המוצע ייתן בית המשפט דעתו על כל שיקולי הענישה הרלוונטיים ויבחן אם העונש המוצע מקיים את האיזון הדרוש ביניהם. לשם כך יבחן בית המשפט את העונש ההולם בנסיבות העניין וישקיף עליו גם באספקלריה שהעמידה לרשותו התביעה בהסדר הטיעון שערכה. בבחינת הסדר הטיעון נקודת המוצא היא מידת העונש המוצע בשים לב לסוג העבירה, לחומרתה ולנסיבות ביצועה." (שם, עמ' 608-609).

בהלכת פלוני שהובאה לעיל, פורטו השיקולים שעל בית המשפט לשקול בבואו לבחון את הסדר הטיעון המוצע: קיומו של הסדר טיעון כשיקול מרכזי; האם העונש המוצע בהסדר מקיים את האיזון הדרוש בין שיקולי הענישה הרלוונטיים, נסיבותיו האישיות של הנאשם, מידת הוויתור שוויתר הנאשם - סיכויי הרשעה, שיקולי המאשימה, אינטרס ציבורי להשגת הודיית הנאשם, האינטרס הציבורי במובנו הרחב - דהיינו, חסכון בזמן שיפוטי ובמשאבי התביעה, ציפיות הנאשם שהודה על יסוד הסדר הטיעון.

בענייננו, בהינתן הסדר הטיעון שנרקם בין הצדדים, העובדה כי הוא אינו חורג ממתחם הענישה ההולם לקולא או לחומרה, העובדה שהנאשם הודה בהזדמנות הראשונה, חסך זמן שיפוטי והעדתם של עדים רבים, נטל אחריות על מעשיו, הביע חרטה על מעשיו, גילו של הנאשם, היעדר עבר פלילי רלוונטי, מצאתי כי הסדר הטיעון הולם ואני מוצאת לכבדו.

הצדדים הסכימו כי הנאשם יבצע עבודות שירות במתכונת מצומצמת של 6 שעות ולא של 8.5 שעות כפי הקבוע בחוק.

עיון בחוות דעת הממונה על עבודות השירות, מלמד כי הנאשם בן 54 בדרך כלל בריא, לא ידוע על מחלות ממושכות וללא טיפול תרופתי קבוע, מטופל למניעת יתר לחץ דם ודילולי דם.

הממונה בחוות דעתה, סבורה כי ככל שבית המשפט ימצא כי מתקיימות נסיבות חריגות המצדיקות קיצור שעות הרי שהממונה לא תתנגד ובלבד ששעות העבודה לא יפחתו מ- 6.5 שעות עבודה ביום.

סעיף 51 ו(ב) לחוק העונשין, קובע כי:

"[...] שבוע עבודה של עובד שירות יהיה בן חמישה ימי עבודה; מספר שעות העבודה ביום עבודה של עובד שירות יהיה שמונה שעות וחצי רצופות, ואולם רשאי בית המשפט או הממונה, במקרים חריגים בשל נסיבות מיוחדות של הנאשם או בהתאם לנהוג במקום עבודות השירות, לאשר ביצוע עבודות שירות בהיקף שעות יומי נמוך יותר, ובלבד שלא יפחת משש שעות עבודה ביום".

הממונה, לא מצאה להורות על קיצור שעות העבודה של הנאשם.

לאחר שעיינתי בחוות הדעת הממונה על עבודות השירות, אשר שקללה את כלל הנתונים אשר היו פרוסים בפניה, לא מצאתי להורות על קיצור שעות העבודה של הנאשם, זאת חרף הסכמת הצדדים. לא מצאתי כי בטענת הצדדים שלפיה הנאשם מבקש לעבוד, יש בהן כדי לעלות כדי "נסיבות מיוחדות" המצדיקות קיצור שעות העבודה.

אין באמור, כדי לגרוע מזכותו של הנאשם, לעתור בבקשה מתאימה אל הממונה, על מנת שיחליט בעניין על פי שיקול דעתו.

סיכום של דבר

אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. עונש מאסר בפועל בן 3 חודשים, אשר ירוצה על דרך של עבודות שירות, בהתאם לחוות דעת הממונה על עבודות השירות מיום 19/12/2019.

הנאשם יתייצב לתחילת ריצוי עונשו, ביום 21/1/2020 בשעה 08:00 במשרדי הממונה על עבודות השירות, ביחידה לעבודות שירות במחוז מרכז - רמלה.

הנאשם מוזהר כי כל הפרה בתנאי עבודות השירות יכול ותביא להפקעת המנהלית ולריצוי העונש במתקן כליאה.

ב. 6 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור הנאשם במשך שלוש שנים מהיום, עבירה בה הורשע.

ג. קנס כספי בסך 40,000 ₪ או 4 חודשי מאסר תמורתם. הקנס ישולם בפריסה ל- 20 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, כשהראשון בהם ביום 10.2.20 והאחרים עד ה-10 לכל חודש הבא אחריו. לא ישולם תשלום כלשהו במועד, תעמוד היתרה לפירעון מיידי.

ניתן בזאת צו כללי למוצגים; חילוט, השמדה, השבה לבעלים וזאת על פי החלטת קצין חקירות ממונה.

גזר הדין יועבר אל הממונה על עבודות השירות.

ניתן היום, י"א טבת תש"פ, 08 ינואר 2020, בהעדר הצדדים.